

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce **D. D. N., nar. X**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem X, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2013 č.j. OAM-243/ZA-ZA06-ZA04-2012, **ve věci mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Návrh na přiznání odkladného účinku žaloby **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 22.5.2013 č.j. OAM-243/ZA-ZA06-ZA04-2012 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen MV ČR) rozhodlo, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně také žalovaný správní orgán rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) citovaného zákona.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako její účastník zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil: 1. § 3 zák.č. 500/2004 Sb., neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, 2. § 25 zákona o azylu, neboť zde nebyly podmínky pro zastavení řízení, 3. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, 4. § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy. Žalobce žádal soud o ustanovení právního zástupce ve věci. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě dle § 73 zák. č. 150/2002 Sb. V odůvodnění návrhu mimo jiné uvedl, že v případě návratu do Vietnamu se obává pronásledování a vážné újmy. Česká republika by v případě nutnosti jeho vycestování porušila své mezinárodní závazky. Jeho pobyt v ČR nepředstavuje ohrožení veřejného zájmu. Žije poklidným, bezúhonným životem a netrpí žádným vážným onemocněním. Na území ČR navíc žije jeho nezletilá dcera, se kterou se pravidelně stýká. Přiznání odkladného účinku se nedotkne žádných práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Jeho nepřiznání pro něj znamená nepřiměřenou újmu.

Podáním ze dne 28.8.2013 žalobce doplnil návrh na přiznání odkladného účinku. Odkazoval na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2011 č.j. 5As 73/2011-100. Dále uvedl, že na území ČR pobývá spolu se svou družkou paní Dinh Thi Hoan, nar. 18.7.1978, která pobývá v ČR v rámci povolení k dlouhodobému pobytu. V současné době očekává družka spolu s žalobcem narození potomka. Je biologickým otcem dosud nenarozeného dítěte. Dále uvedl, že na území ČR je již podstatně integrován. Má zde vytvořen zdroj příjmu, zázemí, kamarády, známé a jeho současný život je tak vázán na území ČR. Jeho nucené vycestování by tak nepochybně znamenalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Zároveň by jeho vycestování do země původu znamenalo nutnost vynaložit nemalé náklady na svůj odjezd. V případě vyhovění jeho žalobě následně opět na jeho příjezd. V případě, že odkladný účinek jeho žalobě přiznán nebude, dojde k významnému zásahu nejen do soukromého a rodinného života jeho družky, ale zejména a především do soukromého a rodinného života dosud nenarozeného dítěte, které žalobce spolu s družkou očekávají.

Podáním ze dne 28.11.2013 žalobce doplnil žalobu ze dne 8.7.2013. Uvedl, že byl zkrácen na svém základním procesním právu, a to v průběhu řízení – vyjádřit se k předmětu řízení. Poukazoval na to, že zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany má nejen procesní následky, ale i hmotněprávní následky, které spočívají v tom, že při předání do Vietnamské socialistické republiky se obává o svůj život, případný postup správního orgánu znamená podstatný zásah do jeho práv. Je mu znemožněno uvést základní tvrzení o důvodné obavě o svou osobu ve Vietnamské socialistické republice, ale je minimalizováno jeho základní právo nechat přezkoumat rozhodnutí správního orgánu soudem. Správní orgán odmítl reflektovat na to, že se opakovaně domáhá možnosti uvádět tvrzení a tyto prokazovat v souvislosti s obavami spojenými s předáním do Vietnamské socialistické republiky, v důsledku čehož mu vznikla závažná újma. Byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k předmětu

řízení, popř. právu navrhnout provedení důkazů za účelem zjištění stavu věci, přičemž je přesvědčen, že existují a existovaly důvody pro postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení rady č. 343/2003. Uvedl, že pokud žalovaný tyto skutečnosti pominul, nemohlo být jeho rozhodnutí založeno na zjištěném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zdůrazňoval, že postupem správního orgánu došlo k nezákonnému zkrácení práv žalobce, když správní orgán jej procesně použitelným způsobem nevyslechl a nezjistil tak stav věci, aniž by o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zdůraznil, že se svých práv písemně a opakovaně domáhal. Správní orgán však v podstatě nijak nereagoval. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24.7.2013 uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Dovožoval, že závěry, které v rozhodnutí učinil, jsou správné a v souladu se zákonnými normami. Vyplývá z nich, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Uvedl, že posoudil, zda skutečnosti uvedené žadatelem v průběhu stávající procedury jsou shodné s těmi, pro které již žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany v předchozím řízení a dospěl k závěru, že žadatel žádá již potřetí o mezinárodní ochranu a uvádí fakta v zásadě shodná s těmi, kvůli nimž vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany v minulosti, a to snahu zůstat v ČR společně se svou dcerou, o kterou chce pečovat. Z žadatelem doložených materiálů nevyplývaly žádné skutečnosti, na základě kterých by měl správní orgán postupovat odlišně než v předchozích řízeních, kdy žadateli nebyl azyl udělen.

K otázce upravení styku mezi dítětem a rodičem, se kterým nesdílí společnou domácnost, správní orgán opakoval, že již i Nejvyšší soud rozhodl, že režim schůzek mezi dítětem a takovým rodičem může být upraven tak, že budou probíhat pomocí moderních komunikačních prostředků, třeba přes skype nebo facebook. Již dříve se správní orgán věnoval žalobcovým tvrzením o nesouhlasu s vietnamským politickým režimem, o převozu tiskovin, ohledně údajně nové skutečnosti uvedené žalobcem, že by v případě návratu do Vietnamu mohl být povolán do války s Čínou, žalovaný správní orgán konstatoval, že se v tomto případě jedná pouze o jeho ničím nepodloženou domněnku. Jak vyplývá z informací o zemi původu, v současné době se Vietnam nenachází ve válečném stavu s žádnou zemí světa. Žalovaný správní orgán tak nemůže tuto nově uvedenou informaci považovat za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti. Správnímu orgánu je z všeobecně dostupných informací známo, že v zemi původu jmenovaného nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Správní orgán konstatoval, že žalobce neuvedl v současně vedeném správním řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meditorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a proto byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Pokud se jedná o přiznání odkladného účinku, pak žalovaný uvedl, že tuto okolnost nechává na zvážení soudu.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2013 č.j. OAM-243/ZA-ZA06-ZA04-2012 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že:

1) Žalovaný dne 22.5.2013 č.j. OAM-243/ZA-ZA06-ZA04-2012 rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V odůvodnění mimo jiné žalovaný uvedl, že dne 16.12.2004 podal dotýčný v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-3591/VL-18-2004 V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že důvodem jeho žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území ČR, problémy ve vlasti během služby v armádě, spoluúčast při rozšiřování novin vycházejících v zahraničí a obecná nespokojenost se stavem vietnamské společnosti. Správní orgán vydal dne 11.1.2005 rozhodnutí o neudělení azylu, nebyla na něj vztahena ani překážka vycestování (dle tehdy platné právní úpravy). Jmenovaný vůči rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozhodnutím č.j. 65Az 14/2005-24 ze dne 1.3.2006 žalobu zamítl. O kasační stížnosti jmenovaného rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením č.j. 6 Azs 148/2006-58 ze dne 26.4.2007 tak, že kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

Dne 28.6.2010 podal dotýčný v ČR druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-238/ZA-06-2010. V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, protože v ČR má dceru a chce zde s ní být. Do vlasti se bez dcery odmítá vrátit. Žádost byla posouzena jako nepřipustná a řízení o ní bylo dne 2.8.2010 podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Vůči rozhodnutí podal jmenovaný žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozhodnutím č.j. 4 Az 17/2010-26 ze dne 31.1.2011 žalobu zamítl. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozhodnutím č.j. 6 Azs 18/2011-69 ze dne 27.10.2011 tak, že jí odmítl.

Správní orgán konstatoval, že již v rámci správních řízení o první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu v ČR jmenovaného objektivně posoudil veškeré obavy uvedené dotýčným ohledně jeho důvodů k odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, přičemž svou argumentaci náležitě podložil dostupnými informacemi o zemi v zemi. Následně dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žadateli. Správní orgán po zhodnocení důvodů předkládaných jmenovaným při jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejím porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že dotýčný

v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody, tedy zejména snahu zůstat v ČR společně se svou dcerou, o kterou chce pečovat. Z žadatelem doložených materiálů nevyplývají žádné skutečnosti, na základě kterých by měl správní orgán při posuzování této skutečnosti postupovat odlišně než v předchozím řízení. Pokud se jedná o upravení styku s dítětem, pak žalovaný poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Pokud se jedná o žadatelův nesouhlas s vietnamským politickým režimem, převozem tiskovin, pak žalovaný uvedl, že této otázce se věnoval již dříve. K údajné nové skutečnosti uvedené žadatelem, tj. že by v případě návratu do Vietnamu mohl být povolán do války s Čínou, žalovaný konstatoval, že v tomto případě se jedná pouze o jeho ničím nepodloženou domněnku, neboť jak vyplývá z informací obsažených v databázi ČTK, v současné době se Vietnam nenachází ve válečném stavu s žádnou zemí světa. Žalovaný též uvedl, že dle dostupných informací v zemi původu jmenovaného nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

2) Žalovaný dne 11.1.2005 rozhodl o žádosti žalobce o azyl ze dne 16.12.2004 tak, že z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu se azyl neuděluje a současně se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu žalobce sdělil, že v roce 1996 přijel do ČR na návštěvu za sestrou. Podařilo se mu vyřídit živnostenský list a proto zde zůstal. Kvůli nelegálnímu zboží byl mu zrušen zákonný pobyt. Uvedl, že by zde chtěl zůstat, protože zde má dítě. Angažoval se tak, že rozdával noviny, kde byly informace proti režimu ve Vietnamu. Posílal je do Německa, Polska. V roce 2003 navštívil Vietnam a vzal je sebou. Uvedl též, že v letech 1990-1995 byl na vojně jako skladník. Řekl jednomu bývalému vojákově, co se nachází ve skladu, který stráží. Porušil tak vojenské předpisy. Dostal pak výpověď jako voják a pokračoval jako voják základní služby. Tím celá záležitost skončila. V ČR měl dlouhodobý pobyt od roku 1996 do srpna 2004. Byl mu zrušen, protože prodával nelegální zboží. Pobyt mu nebyl prodloužen. Dostal správní vyhoštění a výjezdní vízum od 16.11. do 16.12.2004. Proto požádal o azyl. Se svou přítelkyní M. F. žili od roku 2001 do roku 2003. Dcera S. je nar. X. Po příjezdu do ČR v roce 1996 navštívil vlast asi od června 2003 do srpna 2003. V roce 2003 rozdával noviny ostatním Vietnamcům, za tuto činnost dostal asi 200 Euro. V roce 2003 zavezl noviny do Vietnamu. Problémy s tím neměl. Na vietnamské vládě mu vadí, že je tam jen jedna strana, a to komunistická.

3) Dne 2.8.2010 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 28.6.2010 o udělení mezinárodní ochrany, tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zastavil. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.7.2010 v PřS Zastávka žalobce mimo jiné uvedl, že vlast opustil v roce 1996, letěl do ČR na návštěvu příbuzných, ke své sestře. Pozvání mělo platnost jeden měsíc. Vyřídil si živnostenský list, dostal vízum za účelem podnikání. V roce 2003 se mu nepodařilo prodloužit vízum, protože prodával padělané zboží. Asi od srpna 2003 do konce roku 2003 byl v ČR nelegálně. Při kontrole pobytu jej zadržela cizinecká policie a dostal výjezdní příkaz. Z ČR nevycestoval a požádal o azyl. Po ukončení azylového řízení požádal o pobyt za účelem sloučení rodiny, s jeho přítelkyní a dcerou. Cizinecká policie mu vydala vízum na strpění pobytu, opakovaně mu jej prodlužovala. Opakovaně se proti vydávaným rozhodnutím odvolával. O azyl požádal proto, že

dostal výjezdní vízum. Hlavním důvodem opuštění jeho vlasti byla návštěva jeho sestry, která žije v ČR. V roce 2004 požádal o mezinárodní ochranu proto, že chtěl v ČR zůstat se svou dcerou a přítelkyní. Jeho dcera se narodila, když byl ve vězení. Pobyt v ČR si chce legalizovat za účelem vyřešení svých osobních problémů. Dceru navštěvuje občas, někdy jí telefonuje. Jeho největší obava v případě návratu do vlasti je tak, že by musel opustit svou dceru.

4) Dne 21.8.2012 podal žalobce opětovně žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že vlast opustil v září 1996. Nemá rád režim komunistů, a proto hledal různé způsoby, jak opustit Vietnam. Sestra mu z ČR poslala pozvánku, a proto využil příležitosti odcestovat z Vietnamu legálně. Odjel na návštěvu k sestře. Do Vietnamu se nechce vrátit. Nemá rád současný vietnamský režim. Má strach z války s Čínou. V ČR má dceru, chtěl by s ní žít. Za poslední roky má velmi obtížný život z hlediska financí. Sestra a přátelé mu musejí pomáhat. Proto chce nějakou pomoc. V ČR by si našel podobnou práci. Podal na soud žádost o právo stýkat se s dcerou. Matka od ní odešla a dcera žije s jejími rodiči, kteří mu brání ve styku s dcerou. V ČR byl již v r. 1996 z důvodu podnikání. Již v dřívější době žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Bylo proti němu vedeno trestní stíhání za obchodování s padělaným zbožím a neplacením výživného. Má strach z války s Čínou, kdy by všichni muži byli vyzváni na vojnu. Také se bojí, že přijde o dceru, kterou má moc rád. Teď za ni bojuje, aby se mohla k němu vrátit. Jeho zdravotní stav je dobrý.

5) Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsaného 27.8.2012 v Příjímacím středisku v Zastávce žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu již žádá potřetí. Důvody jsou stejné jako v dřívějších žádostech. Doplnil, že je voják a má strach, že v současné situaci by jej mohli nutit do války a zabíjení. Důvodem je i to, že tady má dceru. Pokud by se vrátil do Vietnamu, bojí se, že by ji navždy ztratil. V r. 2004 žádal o mezinárodní ochranu proto, že vzal s sebou do Vietnamu noviny, které byly názorově proti komunistické straně. Dalším důvodem bylo to, že se jim narodila dcera. Chtěl ji vychovávat a živit. V r. 2010 podal podruhé žádost z čistě rodinných důvodů kvůli dceři, kterou nechce ztratit. K dotazu pracovníka MV ČR uvedl dále, že nemá rád komunistický režim, protože je monopolní a diktátorský. V komunistickém režimu vždy hrozí válka. Nemá rád válku a zabíjení. Současná situace směřuje k tomu, že možná bude válka s Čínou. Starší bratr zahynul ve válce, druhý byl vážně zraněn ve válce. Třetí bratr byl nucen jít do války a v Kambodži byl zraněn. Sám byl vojákem z povolání. V té době nebyla žádná válka, takže se nezúčastnil žádných bojů. Od r. 1990 do r. 1992 byl na vojenské škole ministerstva obrany, pak byl poslán do jednotky, kde byl do r. 1994. Pak podal žádost o odchod do civilu. Je ve věku, kdy je pravděpodobné, že pokud by byla válka, povolali by jej. Konkrétní problémy ve Vietnamu neměl, domnívá se, že pokud by se vrátil, mohli by jej čekat problémy kvůli jeho činnosti, kdy převážel noviny. Je biologickým otcem dcery. Je uveden i na rodném listu. Momentálně ji může jednou týdně navštívit na dvě hodiny. Od 13.6.2011 do 31.7.2012 pravidelně na dvě hodiny týdně navštěvoval dceru. Dříve se s ní nestýkal, neboť to nebylo možné, když dcera byla svěřena do péče manželů Uhlových a neměl povolení s dcerou se stýkat. V době, kdy nastoupil v r. 2005 do vězení na sedm měsíců, starala se o její dceru její matka, M. F. Před rokem 2006, než soud rozhodl o svěření péče o dceru manželům U., se snažil maximálně podle svých možností navštěvovat svou dceru, platil alimenty, sledoval, jak se jí daří. Protože musel pracovat, někdy

hodně daleko od ní, nemohl ji navštěvovat pravidelně. Jakmile byla možnost a měl nějaké peníze, tak se u nich zastavil. Neměl pravidelnou práci a jeho situace mu neumožňovala dceru navštěvovat podle rozhodnutí soudu. Od r. 2007 do r. 2008, před vydáním rozsudku o pěstounské péči, měl více možností navštěvovat dceru, když přítel matky dítěte mu dovoľoval, aby dceru navštěvoval kdykoliv. Společně s dcerou nikde nebydlel. Jednou podal žádost o svěření dcery do vlastní péče. Soud jeho žádost v r. 2010 zamítl. Snažil se, aby měl možnost dceru vzít zpět do své péče, ale současná situace mu to nedovoluje. Od r. 2010 do r. 2011 nic nevydělával, byl daleko, s dcerou se nemohl setkávat. Pak si našel práci, bydlel blízko. Byl upraven jeho vztah s dcerou. Dcera jej učila česky a anglicky. Snažil se naučit česky, aby zmenšil jazykovou bariéru a sblížil se více s dcerou. S dcerou není v kontaktu.

Do ČR přijel v r. 1996 jako turista. Podal žádost o udělení pobytu za účelem podnikání. Podnikal do r. 2004, ukončil podnikatelskou činnost, protože krachoval. Podal žádost o mezinárodní ochranu v r. 2004, která byla zamítnuta. V r. 2007 podal žádost o povolení k pobytu, pobyt nebyl povolen. V r. 2010 znovu podal žádost o mezinárodní ochranu, která byla zamítnuta. V r. 2012 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území ČR. Žádost byla zamítnuta.

Pokud by se musel vrátit do vlasti, ovlivnilo by to jeho psychiku. Bojí se války, nechce nastoupit na vojnu. Odjezd do Vietnamu by znamenal, že by tam musel navždy zůstat a neměl by možnost navštívit svou dceru nebo o ni pečovat.

7) Dle rodného listu vystaveného 25.9.2002 S. F. se narodila . V rodném listu je uveden otec D.N. D., nar. a matka M. F., nar..

8) Dne 16.5.2013 byl sepsán protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce sdělil, že se nechce seznámit s obsahem v protokolu uvedených podkladů a zpráv o situaci ve Vietnamu, když situaci ve Vietnamu zná. Rovněž nenavrhl doplnění podkladů. Neuvedl žádné nové informace.

9) Ve spise se nachází informace MZV č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012, dle které vietnamský trestní zákon možnost posouzení trestní odpovědnosti vietnamských občanů za spáchání trestného činu v zahraničí nevylučuje. Jedná se však o případy, kdy vietnamská strana požádá o vydání osoby k posouzení trestní odpovědnosti před výkonem trestu nebo přímo k výkonu trestu. Dle dostupných informací jinak neexistuje právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný zločin v zahraničí, byla za něj v zahraničí odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody. Obecná právní zásada „ne bis in dem“ je v praxi ve Vietnamu uplatňovaná. V případě návratu vietnamských občanů do vlasti za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany formálně k postihu neexistuje právní důvod. Nelze vyloučit uplatňování specifických administrativních či jiných postupů ze strany oficiálních orgánů či vůči politicky aktivním osobám.

III.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle § 10a písm. e) citovaného zákona je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

IV.

Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.

V řízení bylo prokázáno, jak předchozími žádostmi žalobce o udělení azylu, tak obsahem protokolů o pohovoru k těmto žádostem, tak i novou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu zejména proto, že chce zůstat v ČR. Žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany a neuvedl v ní nové skutečnosti, ani zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání. Oproti předchozím žádostem navíc v nové žádosti uvedl, že by v případě návratu do Vietnamu mohl být povolán do války s Čínou. K tomu soud uvádí, že již v průběhu řízení o původní žádosti měl žalobce možnost uvést veškeré skutečnosti, které jej k jejímu podání vedly. V současné době se Vietnam nenachází ve válečném stavu s žádnou zemí světa, což vyplývá z databáze ČTK. Navíc se jedná o všeobecně známou informaci. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že ze strany žalobce se jedná, pokud se jedná o toto tvrzení, o ničím nepodloženou domněnku.

Jestliže žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Na tom nic nemění ani okolnost, že jeho družka očekává spolu s žalobcem narození potomka, jehož je biologickým otcem.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení o žádosti zastavil.

Žalovaný měl dostatečné podklady pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z hlediska výkladu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu se soud plně ztotožňuje s názorem vysloveným správním orgánem v napadeném rozhodnutí. Správní orgán posuzoval důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě tvrzení žalobce a soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že žalobce neuvedl ve správním řízení žádné nové relevantní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

Ve správním řízení tedy byly dány důvody k aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu.

Pokud jde o námitky žalobce, kdy žalovanému vytýká vadný procesní postup, došel soud k závěru, že žalovaný při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami procesně správným způsobem a dbal na zachování všech jeho práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Pokud jde o snahu žalobce o legalizaci pobytu v ČR, tento problém řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR v platném znění, jehož právní instituty mohl žalobce využít, přičemž tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě k tomu soud uvádí, že podle § 73 odst. 1 s. ř. s. nemá podání žaloby odkladný účinek, soud jej však může na návrh žalobce po vyjádření žalovaného přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Krajský soud po zvážení argumentů žalobce nedospěl k závěru, že by výkon napadeného rozhodnutí znamenal pro žalobce nenahraditelnou újmu.

Krajský soud vyšel i z úvahy, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter; soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nenahraditelné újmě.

Krajský soud posoudil návrh žalobce na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že návrh není důvodný. Podmínkou úspěšnosti návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě je v první řadě tvrzení a osvědčení způsobení nenahraditelné újmy výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Žalobce však uvedl jen zcela obecná tvrzení, z nichž nelze dovodit případnou nenahraditelnou újmu, navíc svá tvrzení ničím neosvědčil. Soud se proto neztotožňuje ani s obecným tvrzením žalobce, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

V případě žalobce nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě. Z obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl soud učinit závěr, že by výkon napadeného rozhodnutí nebo jeho následky mohly znamenat pro

žalobce nenahraditelnou újmu, zejména pokud skutečnosti, které uvedl žalobce v třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou totožné s těmi, které uvedl v první žádosti.

Soud dospěl také k závěru, že přiznání odkladného účinku žalobě by bylo v rozporu s veřejným zájmem. Žalobce, ač mu byl zrušen pobyt, z území ČR nevycestoval. Českou republiku neopustil ani poté, co neuspěl s jeho předchozí žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobce posoudil jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) zamítl jako nedůvodnou. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Proti výroku III. **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Ostravě dne 23. prosince 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně